

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/123/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125010845
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3125010845.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Miroslavy Šibíkovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23. októbra 2025 prejednal sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX vo C., trvale bytom B., D. B. E. XXX/XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2PP/26/2025 zo dňa 01.08.2025 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/21/2021 zo dňa 09.05.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/78/2022 zo dňa 14.03.2023 bol Radim Pinkas odsúdený pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Tento trest vykonával v období od 14.03.2023 do 14.09.2025.

Trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/6/2020 zo dňa 28.01.2020 bol Radim Pinkas odsúdený pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorého výkon bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov. Následne bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/6/2020 zo dňa 04.08.2023 o jeho neosvedčení sa v tejto skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia a súčasne bolo rozhodnuté, že trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov si vykoná so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Tento trest vykonáva od 14.09.2025 a jeho predpokladaný koniec má mať dňa 14.09.2026.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2PP/26/2025 zo dňa 01.08.2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 415 ods. 1 Tr. por. s použitím § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. zamietnutý návrh odsúdeného A. B. o podmienenečné prepustenie z výkonu vyššie uvedených trestov odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odsúdený sťažnosť, ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Do rozhodnutia krajského súdu odsúdený svoju sťažnosť už písomne neodôvodnil.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť

výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade uvádza, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodoval na verejnom zasadnutí, pričom napadnuté uznesenie vyhlásil po vykonaní (podľa názoru krajského súdu) potrebného aj dostatočného dokazovania. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa pred súdom prvého stupňa k priebehu svojho doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhoval svoje podmiennečné prepustenie.

Z písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd prvého stupňa sa zaoberal zákonnými podmienkami pre podmiennečné prepustenie podľa § 66 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák., ktoré musia byť pre pozitívne rozhodnutie o podmiennečnom prepustení každého odsúdeného splnené vždy súčasne.

K splneniu týchto zákonných podmienok krajský súd uvádza, že splnenie formálnej podmienky z pohľadu dĺžky doteraz vykonaných trestov odňatia slobody bolo preukázané, nakoľko odsúdený už vykonal zákonom požadované časti z výmer uložených trestov odňatia slobody (viac ako 2/3 vo veci pod sp. zn. 2T/21/2021 a viac ako 1/2 vo veci pod sp. zn. 5T/6/2020) (ďalej len „trest odňatia slobody“).

Krajský súd sa tiež stotožnil s ďalšími závermi súdu prvého stupňa, že u odsúdeného už neboli splnené obidve materiálne podmienky spočívajúce v polepšení sa a očakávaní vedenia riadneho života na slobode. K tomu krajský súd dodáva, že predovšetkým splnenie týchto dvoch zákonných podmienok je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. majú konajúce súdy hodnotiť dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne.

Krajský súd považuje v prvom rade za potrebné zdôrazniť, že o výmere trestu, teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného primárne rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane ale zákonodarca ustanovil možnosť predčasného podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i kratším výkonom tohto trestu, než ho uložil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení a pri nadväzujúcom plnení povinností odsúdeného a jeho správaním preukazujúcim polepšenie dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca ale neurčil povinnosť podmiennečne prepustiť každého odsúdeného (Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť...), ale ponecháva na úvahu súdu na základe dôkazov posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby vykonal celý uložený trest odňatia slobody.

K otázke posudzovania preukázania polepšenia krajský súd považuje tiež za potrebné poukázať na to, že polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatel'ovej osobnosti, ktorý sa, pravda, navonok prejavuje iba v jeho správaní. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení treba práve rozlišovať, kedy je správanie a plnenie povinností vo výkone trestu iba prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného v prostredí ústavu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného, ktoré oprávňujú predpokladať, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život. Preto správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie povinností sú síce neopomenuteľnými, ale nie však jedinými hľadiskami, z ktorých možno usudzovať na jeho polepšenie.

Krajský súd ďalej uvádza, že v rámci výkonu trestu odňatia slobody sa zaobchádzaním rozumie súhrn aktivít, ktorých účelom je diferencovaným spôsobom zabezpečiť výkon práv a povinností podľa Zák. č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody, podporovať a rozvíjať zmysel pre zodpovednosť, dodržiavanie zákonov a spoločenských noriem, pozitívne osobnostné vlastnosti, úctu k iným, sebaúctu a pozitívny vzťah k rodine.

Na splnenie tohto účelu sa na odsúdeného vypracúva program zaobchádzania, ktorý ustanovuje cieľavedomé, komplexné a štruktúrované pôsobenie na odsúdeného podľa jeho osobnostných vlastností, odborných vedomostí a stupňa vzdelania v súlade s účelom výkonu trestu.

Prijatie a pozitívny vzťah odsúdeného k programu zaobchádzania je základným predpokladom účinnosti trestu. V prípade odsúdeného A. B. je potrebné uviesť, že podľa hodnotenia ústavu na výkon trestu tento plní stanovený program zaobchádzania len v 2 bodoch (zaradovanie do práce a vzťahy s vonkajším prostredím), a naopak ho plní len čiastočne v ostatných 2 bodoch, a to v bode „edukácia“ vzhľadom na čiastočne kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti a evidované porušenie ústavného poriadku a v bode „aktivity vo voľnom čase“ vzhľadom na nezáujem o navštevovanie spoločne organizovaných podujatí.

Podrobným preskúmaním veci dospel krajský súd k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody u odsúdeného možno hodnotiť skôr ako „priemerný“, aj s konkrétnym negatívnym poznatkom (keď dňa 05.11.2024 porušil ústavný poriadok, ktorý bol vyriešený pohovorom), a preto nesvedčiaci o jeho polepšení. Krajský súd dodáva, že vzhľadom na dĺžku doteraz vykonaného trestu odňatia slobody (od 14.03.2023) nemožno pre vyslovenie záveru o polepšení sa odsúdeného považovať za dostatočnú ani tú skutočnosť, že mu boli uložené aj dve disciplinárne odmeny za plnenie pracovných povinností a za činnosti pre všeobecný rozvoj osobnosti.

Krajský súd v tejto súvislosti zároveň upriamuje pozornosť aj na skutočnosť, že postoj odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti je čiastočne kritický (čo vyplynulo nielen z hodnotenia ústavu na výkon trestu, ale aj z výpovede odsúdeného na verejnom zasadnutí), keď svoje konanie zľahčuje, racionalizuje a externalizuje. Krajský súd k tomu dodáva, že takýto „jeho postoj“, keď si svoje negatívne konanie a jeho závažné dôsledky po vykonaní prevažnej časti trestu odňatia slobody naďalej dostatočne neuvedomuje (nepripúšťa), nemôže byť prejavom polepšenia.

Krajský súd ma za to, že práve naopak kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti je jedným zo základných a podstatných predpokladov, na základe čoho možno dospieť k záveru, že odsúdený sa polepšil a trest odňatia slobody, ktorý doposiaľ vykonal, mal naňho určitý pozitívny prevýchovný vplyv, čo však zjavne nie je prípad odsúdeného.

Preto podľa názoru krajského súdu je možné uzavrieť, že odsúdený v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody dostatočne nepreukázal schopnosť viesť riadny život (nepolepšil sa). Na uvedenom závere nemôže zmeniť nič ani fakt, že odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody po prvýkrát.

Na úplný záver k nespĺneniu prvej materiálnej podmienky spočívajúcej v polepšení sa krajský súd uvádza, že ak súd nezistí „polepšenie sa“ odsúdeného, veľmi ťažko môže dospieť k záveru, že by po podmiennečnom prepustení na slobode už viedol riadny život (druhá materiálna podmienka).

Účelom trestu je okrem iného i ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti a trest má odrádzať aj ostatných členov spoločnosti od páchania trestných činov. Je v záujme dovŕšenia nápravy odsúdeného a splnenia účelu nariadeného trestu odňatia slobody, aby ho odsúdený v celosti aj vykonal (keďže už nebude môcť účinne navrhnúť svoje podmiennečné prepustenie – § 415 ods. 1 Tr. por.), a to aj napriek tomu, že odsúdeného ústav na výkon trestu odporučil podmiennečne prepustiť s probačným dohľadom, s ktorým jeho (pre konajúce súdy len odporúčajúcim) návrhom sa ani krajský súd z vyššie uvedených dôvodov nestotožnil.

Preto krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú, keď odsúdený nespĺňal dve z troch zákonných podmienok na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.